

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 31. července 2014 o dovolání, které podal obviněný F. O. , proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 3. 1. 2014, sp. zn. 55 To 519/2013, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 5 T 87/2013, **t a k t o :**

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání **o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 24. 10. 2013, sp. zn. 5 T 87/2013, byl obviněný F. O. (dále jen „obviněný“) uznán vinným pokračujícím přečinem krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílen nedokonaným ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, neboť podle skutkových zjištění jmenovaného soudu „1) v přesně nezjištěné době 07.45 hod. do 9.00 hod. dne 5. 6. 2012 v obci K. , okres Č. L. s úmyslem odcizit vytěžené bukové dřevo v množství 26 m³ v kládách o délce 4 metry různých průměrů v celkové hodnotě 32.760,- Kč, které bylo uloženo na skládce u polní cesty poblíž bývalé truhlárny, přijel nákladním vozidlem pro přepravu vytěženého dřeva, které řídil J. B. , a které u jmenovaného objednal pro odvoz dřeva, s úmyslem toto dřevo ke škodě jeho majitele neoprávněně naložit, odvézt, prodat a získané finanční prostředky si ponechat pro sebe, a poté, co byl na místě přistižen majitelem dřeva S. B. , předložil mu padělaný doklad o nákupu tohoto dřeva od firmy Hugoles s.r.o., který si sám vyhotovil pro případ kontroly odvozu dřeva a pro jeho další prodej, přičemž odvozu dřeva mu jmenovaný zabránil, škoda mu tedy nevznikla,

2) dne 5. 10. 2012 v době od 9.20 hod. do 10.20 hod. poblíž pozemní komunikace spojující obec K. , Ch. a D. F. v blízkosti odbočky k nové lesní požární nádrži odcizil ze skládky vytěženého dřeva ke škodě společnosti UNILES a.s. se sídlem Jiříkovská 832/16, Rumburk, IČ 47307706, 30 m³ smrkové kulatiny různých průměrů o délce 4 m v celkové hodnotě nejméně 75.000,- Kč, a to tím způsobem, že objednal odvoz dřeva u firmy TM Pětioký Trans s.r.o., kdy vystupoval pod jménem F. , načež řidič nákladního vozidla pro přepravu vytěženého dřeva L. B. , uvedeného dne podle pokynu obžalovaného, který se na skládku dostavil a předal mu padělaný dodací list k převozu dřeva, v němž byl jako dodavatel uvedena společnost Hugoles s.r.o. a kupující P. F. , dřevo na nákladní vozidlo naložil a následně na základě telefonického kontaktu jel s nákladem za vozidlem Škoda Octavia combi, které na něj čekalo v N. B. a v němž se mj. nacházel obžalovaný, který mu ukazoval cestu do obce K. , okres L. , kde mělo být dřevo složeno na pile podnikatele T. H. , kterému dřevo ke koupi tentýž den nabídl Z. Z. , přičemž obžalovaný v K. čekal na příjezd T. H. za účelem prodeje dřeva a inkasování dohodnuté ceny,

poté se s ním sešel mimo areál pily a předal mu fakturu s datem 5. 10. 2012 znějící na částku 73.990,- Kč, v níž byla uvedena jako dodavatel dřeva společnost TOMEX spol. s r.o. a jako odběratel T. H. , avšak ke složení dřeva a zaplacení kupní ceny nedošlo, neboť odcizení dřeva bylo odhaleno a dřevní hmota byla vrácena společnosti UNILES a.s.“ Za tuto trestnou činnost byl obviněný podle § 205 odst. 3 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvaceti osmi měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla poškozená společnost UNILES, a.s., IČ: 47307706, Rumburk, Lesní 1111/3, se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Současně byl obviněný podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěn obžaloby pro dílčí skutek (ze dne 28. 8. 2012) pokračujícího přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obviněný.

Citovaným rozsudkem byl podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby také obviněný Z. Z. , neboť v žalobním návrhu označené skutky nebyly ve vztahu k jeho osobě trestným činem. Poškozená společnost UNILES a.s. byla opětovně podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O odvoláních, která proti tomuto rozsudku podal obviněný a státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v České Lípě, rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 3. 1. 2014, sp. zn. 55 To 519/2013, jímž podle § 256 tr. ř. obě odvolání zamítl.

Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci podal obviněný dovolání, přičemž uplatnil dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h), l) tr. ř.

V odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku namítl, že dovoláním napadá rozsudek v celém jeho rozsahu, kdy nesouhlasí zejména s výrokem o vině a trestu. Důvody svého dovolání poté podrobně rozvedl v šesti následujících bodech.

Za prvé konstatoval, že jako podklad pro vyčíslení škody, jež měl svým protiprávním jednáním způsobit, byl obžalobou předložen znalecký posudek z oboru ekonomika. Při hlavním líčení znalec prohlásil, že není odborníkem v oboru oceňování dřeva, a také připustil, že s ohledem na tam sdělené odlišné stanovisko poškozeného, by zřejmě hodnota dřeva uvedená v závěru znaleckého posudku byla nyní jiná. V návaznosti na toto sdělení znalce, podle názoru obviněného, vyvstaly pochybnosti, že byl předložený znalecký posudek vyhotoven osobou povolanou a správným způsobem (když poškozený může svým sdělením co do hodnoty dřeva měnit závěry již vypracovaného znaleckého posudku). Z toho důvodu obviněný navrhl soudu prvního stupně vypracování revizního posudku, jeho návrhu však nebylo vyhověno. Jelikož tento postup obviněný vyhodnotil jako nesprávný, namítl jej v odvolacím řízení. Odvolací soud jeho námitku neakceptoval s odůvodněním, že soud prvního stupně svá skutková zjištění ohledně ceny dřeva přizpůsobil výpovědi znalce. Takový postup soudu je však podle závěru obviněného nesprávný, neboť soud nedisponuje odbornými znalostmi v oboru oceňování, tedy nemůže sám bez dalšího učinit závěr o hodnotě odcizeného dřeva a nemůže stanovit způsobenou škodu

vlastním uvážením na základě zhodnocení tří provedených důkazů. Způsobená škoda měla přitom nejen vliv na případnou povinnost k náhradě škody, ale rovněž i na právní kvalifikaci žalovaného jednání.

Pod druhým bodem obviněný podotkl, že ve svém odvolání namítl také nesprávnost skutkových zjištění stran skutku uvedeného pod bodem 1) rozsudku soudu prvního stupně. Upozornil na skutečnost, že podle svědka B. jeho nákladní vozidlo pojme dřevo v maximálním množství 25 m³, není proto možné, aby mu soud kladl za vinu odcizení dřeva v množství 26 m³, tedy množství, jež není technicky možné v nákladním vozidle převézt. Odvolací soud se však s touto námitkou nijak nevypořádal.

Jako třetí důvod obviněný uvedl, že se odvolací soud nijak nevypořádal ani s jeho námitkou co do nesprávných skutkových zjištění soudu prvního stupně. Zmínil předložení nepravé faktury označené nepravým razítkem společnosti T. , jako důkazu obžaloby. Zdůraznil, že tuto fakturu nikdy nevystavil a nepravé razítko společnosti T. , které bylo rovněž předloženo jako důkaz, a které kdosi zadal k vypracování v prodejně razítek, si nikdy jeho objednatel nevyzvedl. Dovodil tedy, že je nelogické a nemožné, aby bylo toto razítko užito k falšování faktur a aby jej takto navíc zneužil on sám.

Za čtvrté upozornil, že podle jeho názoru došlo k několika procesním pochybením orgánů činných v trestním řízení již v přípravné fázi a tím byla porušena jeho práva na spravedlivý proces. Přímo do protokolu o svém výsledku podal stížnost proti postupu vyšetřovatele, dosud však o ní nebylo žádným způsobem rozhodnuto. Ve spise zaregistroval pokyn státního zástupce k ukončení vyšetřování dnem následujícím poté, co bude obviněnému umožněno si spis prostudovat. Když při tomto seznámení navrhl doplnění dokazování, byl jeho návrh zamítnut. Podle jeho přesvědčení se tak stalo právě vzhledem k uvedené lhůtě stanovené státním zástupcem. Dále konstatoval, že státní zástupce se před podáním obžaloby rozhodl překvalifikovat skutky, pro něž byl (obviněný) stíhán, přičemž byl (obviněný) na tuto skutečnost upozorněn až současně s podáním obžaloby, aniž by mu bylo umožněno v této souvislosti navrhnout doplnění vyšetřování. Za popsaného stavu soud pochybil, když na namítané vady patřičně, tj. vrácením věci až do přípravného řízení, nereagoval.

V pátém bodu obviněný zdůraznil, že ani výslech znalce z oboru psychiatrie, který vypracoval znalecký posudek v souvislosti s jeho předcházející léčbou na depresivní potíže, nebyl proveden v souladu s procesními předpisy a judikaturou Nejvyššího soudu. Uvedl, že znalec ve své výpovědi pouze odkázal na závěry znaleckého posudku a nijak blíže je nerozvedl. Soud prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí tento důkaz pominul, odvolací soud dovodil, že zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že obviněný nejednal ve stavu, který by vzbuzoval pochybnosti o jeho přičetnosti. K tomu obviněný namítl, že pokud jak policejní orgán, tak i soud prvního stupně měl pochybnosti o jeho duševním stavu, měl být uvedený důkaz proveden správně a vedle dalších důkazů i soudem hodnocen.

Jako poslední vznesl obviněný námitky co do výroku o uloženém trestu. Poznamenal, že soud prvního stupně při úvaze o jeho výši přihlížel k jeho dřívějším potrestáním s tím, že ke dvěma jeho odsouzením již přihlížet nelze. Podle jeho úsudku však u něj nelze přihlížet ke třem odsouzením. Dále uvedl, že napadeným rozsudkem byl zrušen výrok o trestu předcházejícího

rozsudku, který byl vyhlášen až v září 2013. K prvnímu vyhlášení rozsudku v roce 2012, pro jeho následné zrušení tedy nelze přihlížet. Trestné činnosti se měl dopustit před vyhlášením rozsudku v roce 2013, a proto mu měl být nyní soudem uložen trest souhrnný. Ani k této jeho námitce v odvolacím řízení se příslušný soud nevyjádřil, nijak ji nepřezkoumal a nevyřadil se s ní.

Z výše uvedených důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadené rozhodnutí v plném rozsahu zrušil, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočce v Liberci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

K tomuto dovolání se za podmínek § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“). Uvedla, že při odůvodnění namítané nesprávnosti právního posouzení skutku obviněný použil námitky, které zakládá na zpochybnění skutkových zjištění. Tak postupoval i přesto, že uvedená dovolací argumentace námitce nesprávného právního posouzení skutku, neodpovídá. Pokračovala, že obviněný tímto způsobem argumentoval ve vztahu ke skutku 1), kdy namítl vadný způsob vyhodnocení svědecké výpovědi J. B. co do rozsahu odcizeného dřeva. Zdůraznila, že podle opatřených skutkových zjištění zůstala dřevní hmota na místě skládky, aniž by byla naložena do připraveného kamionu, a to v důsledku zásahu vlastníka dřevní hmoty. Jednání obviněného tak bylo ukončeno ve stadiu pokusu. Nebylo mu tedy kladeno za vinu odcizení takového množství dřeva, jehož převoz není technicky možný.

Podotkla, že věcně se nelze zabývat ani částí dovolacích námitek, které se týkají pochybení orgánů činných v trestním řízení ve fázi přípravného řízení. Takový okruh dovolacích námitek nezakládá ani důvod k výjimečnému přezkoumání skutkových zjištění, ke kterému lze přikročit pouze v případě takového zásahu do práva obviněného na spravedlivý proces, který se týká tzv. opomenutých důkazů, nezákonného způsobu opatření a provádění důkazů a konečně za stavu extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a na tomto podkladě přijatými skutkovými zjištěními. Podmínky věcného přezkoumání nespĺňují ani ty výhrady, které se vztahují ke skutkovému závěru o tom, zda se dopustil také dalšího pokračujícího skutku krádeže ad 2) výroku o vině. V souvislosti s námitkou zásahu do práva na spravedlivý proces, konkrétně chybějícího revizního znaleckého posudku z oboru ekonomiky, poukázala na právní názor Nejvyššího soudu, podle kterého taková námitka spadá pod uplatněný dovolací důvod pouze v případě, že se soudy nižších stupňů vůbec nezabývaly navrhovanými důkazy a že se taková vada jejich postupu odrazila ve správnosti skutkových zjištění a v důsledku toho i ve správnosti hmotně právního posouzení přisouzeného skutku. Uzavřela, že taková situace v případě obviněného nenastala, když znalecké závěry o hodnotě odcizené dřevní hmoty byly přizpůsobeny svědecké výpovědi zástupce poškozené obchodní společnosti UNILES, a.s.

K námitce nemožnosti přihlížení k důkazu provedeného znaleckým posudkem z oboru psychiatrie podotkla, že závěry znaleckého posudku se ani nestaly předmětem hodnotících úvah nalézacího soudu a pokud obviněný konstatuje nedodržení zásady bezprostřednosti, neuvádí, jakým způsobem se toto formální pochybení obou soudů projevilo z hlediska výkonu jeho práva na spravedlivý proces. Ze závěrů předmětného znaleckého posudku totiž nevyplývaly žádné pochybnosti v tom směru, že by obviněný nebyl za posuzované trestné jednání odpovědný.

Ke zbývajícím výhradám, vztahujícím se k výroku o trestu, uvedla, že pokud obviněný takové námitky formálně opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., pak nevzal v potaz, že tento dovolací důvod směřuje speciálně k nápravě tam vymezených vad výroku o trestu, které však ve skutečnosti nenamítl. Zdůraznila, že uvedeným důvodem není naplněn ani dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Ze zaměření jeho námitek je ale zřejmé, že jejich prostřednictvím brojí výhradně proti způsobu posouzení skutečností rozhodných z hlediska přitěžujících okolností. Ze způsobu odůvodnění této jeho námitek vůbec nevyplývá, v čem spatřuje naplnění základního předpokladu vztahu souběhu mezi trestnými činy, ze kterého by bylo zřejmé, že mezi spácháním časově prvního z nich a spácháním časově posledního z nich nedošlo k vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudem prvního stupně (neuvedl, které jeho trestné činy se nacházely ve vztahu vícečinného souběhu, jakými odsuzujícími rozsudky o nich bylo rozhodováno a ve kterých časových souvislostech, spatřuje splněné podmínky pro uložení souhrnného trestu). Takto odůvodněnou hmotněprávní námitkou se nelze věcně zabývat.

Ze všech uvedených důvodů státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání [§ 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.] podání obviněného odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Současně – pro případ odlišného stanoviska Nejvyššího soudu – vyjádřila podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. souhlas s tím, aby i jiné rozhodnutí bylo učiněno v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) především zkoumal, zda je výše uvedené dovolání přípustné, zda bylo podáno včas a oprávněnou osobou, zda má všechny obsahové a formální náležitosti a zda poskytuje podklad pro věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí či zda tu nejsou důvody pro odmítnutí dovolání. Přitom dospěl k následujícím závěrům:

Dovolání proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 3. 1. 2014, sp. zn. 55 To 519/2013, je přípustné z hlediska ustanovení § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř. Obviněný je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání (pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká). Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., podal prostřednictvím svého obhájce, tedy v souladu s ustanovením § 265d odst. 2 tr. ř., ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném tímž zákonným ustanovením.

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda uplatněný dovolací důvod, resp. konkrétní argumenty, o něž se dovolání opírá, lze považovat za důvod uvedený v předmětném zákonném ustanovení.

Důvodem dovolání podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je existence vady spočívající v tom, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 1 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k) (§ 265b odst. 1 tr. ř.). Předmětný dovolací důvod tedy dopadá na případy, kdy došlo k zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku bez věcného přezkoumání a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé instanci, nebo byl-li zamítnut řádný opravný prostředek, ačkoliv již v předcházejícím řízení byl dán dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

V posuzované věci však o prvou alternativu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. nemůže jít, neboť Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci jako soud druhého stupně konal odvolací řízení a o řádném opravném prostředku (odvolání) rozhodl ve veřejném zasedání po provedeném přezkumu podle hledisek stanovených zákonem. K druhé alternativě je třeba konstatovat, že uplatněná dovolací argumentace dílem neodpovídá žádnému z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 tr. ř., dílem je zjevně neopodstatněná (viz níže).

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. *Tento dovolací důvod neumožňuje brojit proti porušení procesních předpisů, ale výlučně proti nesprávnému hmotně právnímu posouzení* (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/03). Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. *S poukazem na tento dovolací důvod totiž nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost zjištění skutkového stavu, či prověřovat úplnost provedeního dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř.* (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 449/03). *Nejvyšší soud není povolán k dalšímu, již třetímu justičnímu zkoumání skutkového stavu* (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03). Případy, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tedy nutno odlišovat od případů, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném skutkovém zjištění. Dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeního dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud ovšem není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). *Pokud by zákonodárce zamýšlel povolát Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem* (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03).

Ze skutečností blíže rozvedených v předcházejících odstavcích tedy vyplývá, že východiskem pro existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zásadně jsou v pravomocně ukončeném řízení stabilizovaná skutková zjištění vyjádřená především v popisu skutku v příslušném výroku rozhodnutí ve věci samé, popř. i další soudem (soudy) zjištěné okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (trestního, ale i jiných právních odvětví).

V posuzované věci však uplatněné dovolací námitky směřují z podstatné části primárně právě do oblasti skutkové a procesní. Obviněný totiž soudům de facto vytýká převážně v první řadě neúplné důkazní řízení, nesprávné (vadné) vyhodnocení provedených důkazů a nesprávná skutková zjištění (zejména co výše způsobené škody). Dále namítá procesní pochybení, k nimž mělo dojít v přípravném řízení, resp. v souvislosti s podáním obžaloby, s tím, že tato pochybení soudy nižších stupňů nesprávně vyhodnotily či na ně náležitě nereagovaly. Převážně až z těchto výhrad (sekundárně) vyvozuje závěr, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Podstatou námitek obviněného je tedy zejména popření skutkových zjištění soudů nižších stupňů a tvrzené procesní vady v průběhu řízení. Touto argumentací obviněný nenamítá rozpor mezi skutkovými závěry vykonanými soudy po zhodnocení důkazů a užitou právní kvalifikací ani jiné nesprávné hmotné právní posouzení soudy zjištěných skutkových okolností.

Pouze stručně nad rámec uvedeného lze doplnit, že v rámci otázky stanovení výše škody namítá obviněný neúplnost dokazování a domáhá se vypracování revizního znaleckého posudku, přičemž současně soudu vytýká nesprávný postup při hodnocení jednotlivých důkazů, jelikož soud bez vypracování nového posudku sám určil novou cenu dřeva. V daných souvislostech Nejvyšší soud považuje za nezbytné připomenout, že neúplnost provedeného dokazování a vadu spočívající v neprovedení všech navrhovaných důkazů nelze spatřovat jen v tom, že soud některý důkaz neprovede, neboť soud není povinen každému takovému návrhu vyhovět. Pokud znalecké závěry o hodnotě odcizené dřevní hmoty byly přizpůsobeny svědecké výpovědi odborně fundovaného zástupce poškozené obchodní společnosti UNILES, a.s., který uváděl cenové relace obchodovatelnosti smrkové kulatiny posuzované kvality v místě a čase činu, a byly tak zcela správně korigovány při stanovení výše škody ve smyslu § 137 věta první tr. zákoníku, přičemž se tak stalo ve prospěch obviněného, nelze v postupu nalézacího soudu, resp. odvolacího soudu, spatřovat porušení práva obviněného na spravedlivý proces či tzv. opomenutí důkazů.

Co do námítky rozsahu, resp. množství odcizeného dřeva [ve vztahu k bodu 1) rozsudku soudu prvního stupně] je zapotřebí připomenout, že v dané části skutku nešlo o dokonáný trestný čin, nýbrž o jeho pokus (v rámci pokračujícího trestného činu krádeže). Obviněnému nebylo kladeno za vinu odcizení takového množství dřeva, které nebylo technicky možné, vzhledem ke kapacitě nákladního vozidla, odvézt, jak v rozporu s výrokiem o vině v této části namítá. Pokud jde o námítky stran znaleckého posudku z oboru psychiatrie, pak lze ve shodě se státní zástupkyní konstatovat, že obviněný neuvádí, jakým způsobem se formální pochybení soudů nižších stupňů projevilo z hlediska výkonu jeho práva na spravedlivý proces. Jak správně státní zástupkyně konstatovala, v uvedené souvislosti by přicházela v úvahu pouze výhrada, že se trestné činnosti dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti, popřípadě jako osoba zcela nepřičetná. O takovou námitku však obviněný své dovolání neopřel. Nad to je zapotřebí konstatovat, že na podkladě spisového materiálu zde nejsou pochybnosti o přičetnosti obviněného a nejsou zde tedy

ani dány důvody pro procesně bezvadné dokazování stran jeho duševního stavu před soudem.

Jestliže v bodě 4) dovolání obviněný uplatňuje výtky vůči postupu orgánů činných v přípravném řízení, resp. vůči postupu státního zástupce při podání obžaloby, jedná se o námitky výlučně procesního charakteru, jež jsou jako takové nepodřaditelné pod dovolací důvod § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a vzhledem k jejich podstatě je nelze subsumovat ani pod jiné důvody dovolání podle § 265b odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud pouze na okraj uvádí, že pokud obviněný namítá, že v průběhu přípravného řízení podal přímo do protokolu o výsledku obviněného stížnost proti postupu vyšetřovatele, o níž dosud nebylo rozhodnuto, pak z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že obviněný podal do protokolu o svém výsledku dne 23. 4. 2013 (č. l. 136 – 138) *stížnost* proti formulaci části otázek zadaných znalci MUDr. Ladislavu Hnídkovi. Tato *stížnost* spolu s *doplněním námitek*, doručená policejnímu orgánu dne 30. 4. 2013 (č. l. 11), byla řádně předložena příslušné státní zástupkyni, která o ní dne 3. 5. 2013 opatřením rozhodla (č. l. 13). Ostatní protokoly o výsledku obviněného (č. l. 128 – 131, 140 – 142) neobsahují žádnou stížnost na postup vyšetřovatele. Ohledně námitky v dovolání vůči pokynu státního zástupce k ukončení vyšetřování je nutno konstatovat, že státní zástupkyně v Zápisu o prověrce policejního spisu (č. l. 87 – 89) v samém závěru pouze upozornila policejní orgán na ponechání si dostatečného časového prostoru (na prostudování spisu před podáním obžaloby a případný návrh obviněného k provedení dalších důkazů) v souvislosti s nezbytným dodržáním vazební lhůty. Co se dotýká samotné možnosti prostudování spisového materiálu, tento byl obviněnému i jeho obhájkyni umožněn zcela v souladu s dikcí zákona. Nelze se ani ztotožnit s námitkou obviněného stran rozhodnutí státní zástupkyně překvalifikovat stíhané skutky. Jak na to správně upozornil již odvolací soud, ve skutečnosti ke změně právní kvalifikace pokračujícího skutku, pro nějž byl obviněný stíhán, nedošlo. Nad to lze připomenout, že těžiště trestního řízení se nachází v řízení před soudem, kde se mimo jiné v plné šíři uplatňují také práva obhajoby. Jeho nezbytnou součástí je také provádění jednotlivých důkazů a na tomto základě je následně rozhodováno o vině či nevině obviněného.

Namístež je také uvést, že z odůvodnění rozhodnutí soudů nižších stupňů je stran skutkových závěrů vyjádřených ve výroku soudu prvního stupně zřejmá logická návaznost mezi řádně provedenými důkazy, jejich hodnocením, učiněnými skutkovými zjištěními a právními závěry. Nelze proto v tomto směru dovést extrémní nesoulad. Přitom *pouze v případě, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývají, nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i s čl. 90 Ústavy* (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. III. ÚS 578/04). Je pak namístež zmínit ještě usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 681/04, podle něhož *právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obviněného. Uvedeným základním právem je „pouze“ zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy. Činí-li za této situace obviněný kroky ke zpochybnění skutkových závěrů vyjádřených v uvedených rozhodnutích a převážně z toho vyvozuje závěr, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, resp. jiném nesprávném hmotně právním posouzení, pak je nutno zdůraznit, že jde o námitky z pohledu uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g), resp. písm. l) tr. ř. irelevantní.*

Týž závěr platí i ve vztahu k námitkám obviněného stran výše trestu (hodnocení okolností podmiňujících jeho výměru).

Předmětnému důvodu dovolání, nikoli dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., formálně odpovídá toliko poslední námitka obviněného stran uložení souhrnného trestu. To ovšem s velkou mírou tolerance, neboť uvedené námitky nejsou podepřeny dostatečně jednoznačnou argumentací.

V daných souvislostech (k argumentaci ohledně uloženého trestu) Nejvyšší soud připomíná, že námitky vůči druhu a výměře uloženého trestu s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí lze v dovolání úspěšně uplatnit jen v rámci zákonného důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., tedy jen tehdy, jestliže byl obviněnému uložen druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 39 až § 42 tr. zákoníku a v důsledku toho uložení nepřiměřeně přísného nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. Za jiné nesprávné hmotně právní posouzení, na němž je založeno rozhodnutí ve smyslu důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je možno, pokud jde o výrok o trestu, považovat jen jiné vady tohoto výroku záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu, jako je např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu (viz rozhodnutí č. 22/2003 Sb. rozh. tr.).

V návaznosti na to je na místě konstatovat, že obviněný měl ve své námitce o nutnosti uložení souhrnného trestu na mysli zjevně následující odsouzení. Rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 17. 1. 2012, sp. zn. 5 T 120/2011, byl odsouzen pro trestný čin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 3 tr. zákoníku (skutek ze dne 1. 4. 2011) a trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, 2 tr. zákoníku (skutek ze dne 25. 2. 2011) k trestu odnětí svobody v trvání dvou let se zařazením do věznice s ostrahou. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 15. 1. 2013, sp. zn. 55 To 82/2012, byl zmíněný odsuzující rozsudek částečně zrušen, a to ve výroku o vině trestným činem zpronevěry podle § 206 odst. 1, 3 tr. zákoníku a v této části byla věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Dále byl zmíněný odsuzující rozsudek částečně zrušen, a to ve výroku o trestu, a nově bylo rozhodnuto tak, že za trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obviněnému uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku se zařazením do věznice s ostrahou. Rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 30. 9. 2013, sp. zn. 5 T 120/2011 (druhé rozhodnutí ve věci skutku ze dne 1. 4. 2011 již zmíněného výše), ve spojení s (resp. navazujícím rozsudkem) Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 22. 5. 2014, sp. zn. 55 To 502/2013, byl obviněný uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 206 odst. 1, 3 tr. zákoníku a odsouzen za tento trestný čin a za sbíhající se trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, 2 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 17. 1. 2012, sp. zn. 5 T 120/2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 15. 1. 2013, sp. zn. 55 To 82/2012, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let nepodmíněně, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, přičemž byl současně zrušen

trest uložený mu výše citovaným rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 17. 1. 2012, sp. zn. 5 T 120/2011.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku soud uloží souhrnný trest podle zásad uvedených v odstavci 1 (§ 43 tr. zákoníku), když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším. V rámci souhrnného trestu musí soud vyslovit trest ztráty čestných titulů nebo vyznamenání, trest ztráty vojenské hodnosti, trest propadnutí majetku nebo trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, jestliže takový trest byl vysloven již rozsudkem dřívějším.

Z rozvedených skutečností pak plyne, že v daném případě, kdy trestný čin popsáný v úvodu tohoto rozhodnutí obviněný spáchal dvěma **dílčími útoky ve dnech 5. 6. 2012 a 5. 10. 2012**, nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení souhrnného trestu. Rozhodným totiž byl okamžik vyhlášení prvního výše citovaného rozsudku Okresního soudu v České Lípě, tj. den 17. 1. 2012. V nyní posuzované věci soudy nižších stupňů nemohly obviněnému uložit trest souhrnný, nýbrž trest samostatný, neboť odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin byl vyhlášen **před** spácháním trestné činnosti popsané v úvodu tohoto rozhodnutí. Uvedené vyplývá také z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 1968, sp. zn. 10 Tz 16/68, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 41/1968 Sb. rozh. tr., podle kterého *„se odsuzujícím rozsudkem soudu prvního stupně za jiný trestný čin se ve smyslu § 43 odst. 2 rozumí první odsuzující rozsudek o tomto jiném trestném činu téhož pachatele bez ohledu na to, zda takový rozsudek byl případně v řádném nebo mimořádném opravném řízení zrušen, pokud i po tomto opravném řízení věc skončila pravomocným odsouzením pachatele za uvedený trestný čin. Jestliže obviněný spáchal další trestný čin po právní moci prvního odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně, třebaže tento rozsudek byl v pozdějším řízení zrušen a v téže věci byl vyhlášen nový rozsudek, kterému tedy předcházelo spáchání dalšího trestného činu, nejde o souběh trestných činů, ale o recidivu a uložení souhrnného trestu je tu vyloučeno“* (podobně též rozhodnutí č. 34/1965 a č. 52/1971 Sb. rozh. tr.).

Z těchto důvodů nemohl Nejvyšší soud přiznat výše předestřené formálně právně relevantní dovolací argumentaci obviněného žádné opodstatnění.

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Nejvyšší soud dovolání odmítne, jde-li o dovolání zjevně neopodstatněné. S ohledem na shora uvedené důvody Nejvyšší soud v souladu s citovaným ustanovením zákona dovolání obviněného odmítl. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. tak učinil v neveřejném zasedání.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 31. července 2014

JUDr. Vladimír Veselý

Předseda senátu: